

MEVLİTLERDE MEŞRU ÇERÇEVENİN KORUNMASI

وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ
بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا

Kıymetli Kardeşlerim!

Yüce Rabbimiz bizi en güzel bir şekilde yaratmış ve nimetlerini önümüze sermiştir. Ancak nimetlerini ölçülü ve rızasına uygun bir şekilde kullanmamızı da emretmiştir. Hutbemin başında okuduğum ayet-i kerimede bu husus şu şekilde dile getirilmiştir: **“Onlar ki, harcadıklarında ne israf ederler ne de cimrilik. İkisi arasında, orta bir yol tutarlar.”** (Furkan, 67.)

Peygamberimiz (s.a.v) Efendimiz ise gerek giyim gerekse sair hareketlerimizde kibre düşmememiz gerektiğini şöyle ifade etmiştir: **“Kibre düşmeden ve israfa kaçmadan yiye, sadaka verin/harcayın ve giyinin!”** (Nesâî, Zekât, 66.)

Sözlükte “doğum yeri ve zamanı” anlamına gelen mevlit kelimesi, İslâm kültüründe özellikle Hz. Peygamber’in doğumunu, bu vesileyle yapılan törenleri ve yazılan eserleri ifade etmek için kullanılır. Mevlit kutlamalarını uygun gören âlimler Hz. Peygamber’in dünyaya gelmesi sebebiyle sevinmenin, onun doğum günü münasebetiyle muhtaçlara yardımda bulunmanın, Resûl-i Ekrem’e dair şiirler okumanın, güzel elbiseler giyerek sevinç gösterisinde bulunmanın birer güzel amel olduğunu, belirtmişlerdir.

Yüce dinimiz İslam; iman, ibadet ve ahlak temelleri üzerine bina edilmiş en mükemmel dindir. Bu temeller birbirine sıkı sıkıya bağlı, ayrılmaz ve bölünmez bir bütündür. Bu bütünlüğün insanî münasebetlere en çok tesir eden kısmı ise İslam’ın ahlak prensipleridir. Toplumsal barışın, huzur ve refahın sağlanması ancak İslam’ın ahlak ilkelerine, adap kurallarına ve ilişkilerimizdeki nezaket kurallarına bağlı olmakla

mümkündür. İmanımız ve ibadetlerimiz ne kadar önemliyse mümince duruş olan güzel ahlaka sahip olmak, toplumsal ilişkilerimizde nezaket, zarafet ve edep kurallarına riayet etmek de o kadar önemlidir.

Muhterem Mü’minler!

Yaşadığımız bu çağda dijital dünyaya açılan insanoğlu ne yazık ki pek çok şeyin ölçüsünü de kaybetmiştir. Özellikle Mevlit törenlerimizde, yapılan yanlışlardan birisi de, mevlitlerin camii içinde değil de cami dışında okunması moda halini almıştır. Buradaki temel sorun, okunan Kur’an-ı Kerim’in dinlenmemesi veya okunurken sohbet etmemizdir. Bu durum ise Kuran’a ve Peygamberimiz’in sünnetine aykırıdır. Zira Kur’an’ı okumak sünnet, dinlemek ise farzdır. Yani, Kur’an-ı Kerim’i bir insan sesi olarak okuyor ve biz de bu sesi duyuyorsak, onu dinlememiz ve susmamız farzdır. Bu esnada başka bir işle meşgul olmak da caiz değildir. Şunu unutmamalıyız ki; camiler ve mescitler, Allah’ın evleridir. İslam medeniyetinin simgesidir. Şehirlerin kalbidir. Birlik ve beraberliğimizin nişanesidir. Beş vakit kıyama durduğumuz, Rabbimizin huzurunda huzur bulduğumuz mabetlerdir. Dilimizden dökülen âminlerimize, içten içe akıttığımız gözyaşlarımıza şahit olan secdegâhlardır.

Aziz Kardeşlerim!

Bizim için esas önemli olan husus madde değil, manadır. Manayı kaybeden insan ne yazık ki maddeye esir olmaktadır. Oysa Peygamber Efendimiz önemsenmesi gereken hususun madde değil de mana olduğunu bize şöyle hatırlatmıştır: **“Allah sizin dış görünüşünüze ve mallarınıza bakmaz. O sizin kalplerinize ve yaptıklarınıza bakar.”** (Müslim, Birr, 33.)

Hazırlayan: Hüseyin BOSTANCI
Vaiz – K. Kursu Öğreticisi

GÜMÜLCİNE S. MÜFTÜLÜĞÜ